

af de Spørgsmaal, som Mindretallene i Hjør have tiltræbt at løse ved at foreslaa visse Regler derom paa dette Lovforslag. Det mener jeg vil give Anledning til nye Overbetæjler om, hvorvidt de paa det nævnte Fattiglovsforslag omtagne Bestemmelser maatte være af den Bestaafenhed, at de for saa vidt tilfredsstillende Mindretallene saaledes, at disse ikke fastholde Forslagene paa dette Sted, saaledes, at der altsaa kan være Udfigt til, at Overenskomst ogsaa med Hensyn til dette Punkt kan tilveiebringes. — Der er et tredje Punkt, som i det Mindste er Mindretal, om end subsidært, med megen Fasthed, med megen Kraft søgte at bringe ind i Lovforslaget, uden at det lykkedes det ærede Mindretal at vinde Udvalgets Flertal for sin Opfattelse. Der er, at en Alderdomshjælp paa en anden og mere intensiv Maade skulde sættes i Forbindelse med dette Lovforslag; men ogsaa i den Henseende indeholdes der jo Bestemmelser i Lovforslaget om Fattigvæsenet, som er forelagt i det andet Thing, og det er muligt, at der derved er bragt Elementer til Stede, som kunne tilveiebringe en Samstemning om dette Lovforslags Indhold. Ganste vist er der et andet Moment endnu, som kan faae Indsigelse paa denne Side af Sagen, nemlig Hensynet til en eventuel Alderdomsforsørgelses-Lov, men et saadant Forslag er jo ikke blevet forelagt i Aar. Det stiller Thinget paany overfor et vist almindeligt Spørgsmaal, nemlig om man overhovedet skal arbejde paa at fremme dette og et andet Lovforslag, som faar senere paa Dagsordenen, saaledes isolerede, eller om man ikke for at overskue det Hele og tage sin Bestemmelse med fuld Tryghed for ikke at præjudicere den ene Sag ved den anden, skulde afvente, at ogsaa et saadant Lovforslag forelaa, som jo tidligere har foreligget. Der er i alt Fald et Medlem af Udvalget, som har anset det for i og for sig rigtig. Udvalgets Flertal har imidlertid ikke ment, og til Syvende og sidst fremsatte det ærede Medlem heller ikke Forslag om, saaledes at udsætte den ene Sag efter den anden. Man har ment, at det ikke vilde være rigtig at bortskære en saa væsentlig og vigtig Begyndelse af den sociale Reform, fordi man kunde tænke sig et senere Supplement dertil, og man har ogsaa ment, at Forslaget kunde affattes og i det Væsentlige var affattet saaledes, at det ikke foregreb et Forslag om et saadant videre Formaal. Det er dette Standpunkt, som jeg ogsaa ved denne Leilighed mener, at ville tilraade Thinget at indtage; det vil med andre Ord sige, at fremme denne Sag saa hurtig, som muligt. I den Henseende er jeg ganste i Overensstemmelse

med det, som den ærede Indenrigsminister udtalte ved Lovforslagets Forelæggelse, nemlig, at han ønskede Sagen fremmet saa hurtigt som muligt. Jeg har leilighedsvis anvendt, at jeg dog mener, at Sagen nødvendig maa sendes til Udvalg igjen, men derved tror jeg ikke, at den vil blive forbalet. Jeg tror tværtimod, at det er den Maade, hvorpaa den hurtigt og sikkert vil kunne fremmes. Der er, som jeg allerede har omtalt, forskellige nye Momenter, som mulig kunne tilveiebringe Samstemning paa Punkter, hvor der tidligere har været Uoverensstemmelse, og i alt Fald vil det være den sikreste Maade, hvorpaa Thinget kan komme til at tage sine Beslutninger, naar det om de tilbageværende Differentierpunkter faaer motiverede Endringsforslag fra Udvalget. Af disse Grunde tror jeg, at det kunn er i Overensstemmelse med Ønsket om hurtig Fremme af Sagen, naar jeg senere vil tillade mig at stille Forslag om dens Hensigning til et Udvalg.

Schlegel: Da jeg forrige Gang, da denne Sag var til Forhandling her, blev valgt til Medlem af Udvalget, stod jeg, som det vil vides af ærede Medlemmer, der ere bekendte med Sagens Gang, som Mindretal i dette Udvalg, og som saadan da jeg tilbøls ogsaa repræsenterer de andre Mindretals Medlemmer, tillader jeg mig at gjøre et Par Bemærkninger til Lovforslaget i dets nuværende Stikfælle. Jeg maa dog først, ligesom den ærede sidste Taler, udtale en Tak og Aerkjendelse til den høitærede Minister for alt det Hensyn, han har taget til de Bemærkninger, der fremkom fra Udvalget, og det ikke blot fra hele Udvalget, men ogsaa fra Mindretallet. Jeg skal indskrænke mig til at gjøre mine Bemærkninger saa kortfattede, som det er mig muligt, og jeg skal derfor kun nævne nogle ganste enkelte Punkter og da fremhæve, i hvilken Grad det er kommet nye Anstuelser frem i det Forslag, som her foreligger, i Sammenligning med det, der forelaa i Hjør. Jeg vil blot i Forbigaaende nævne Bestemmelsen i § 4, om Aldersgrænsen, som ogsaa blev fremhævet af den sidste ærede Taler. Jeg kæmpede i Udvalget ivrig for, at der ikke maatte sættes nogen Aldersgrænde, eller at der i alt Fald blev sat en overordentlig høi Grænde; ved 70 Aars Alderen vilde jeg have den sat. Dette er ikke blevet taget til Følge. Jeg beklager det høilig, thi jeg kan under ingen Omstændigheder seafalde dette Punkt. Det er en Ubillighed mod Folk, der ere blevne ældre, at de ikke skulle kunne komme ind i en Sygefæste, og det er